

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΙΓΟ ΦΩΣ

γερνίτο γλύκι κι ή μυστήριω έπεφτε από τοίς πολίχρωμους φλογίτες του θόλου μέσα στον ναό. Είχε τελειώσει ή έσπερινός, είχε ήδειάσει ή νύχτα, κι απόμειναν λίγοι, οι καλεσμένοι, νάκοιςουν τον τεχνίτη που ήλθα από τον γυναικωνίτη, είχαν έμπιστευθί την τέχνη του σέ φωνές γλυκειές σαν τήνδονιο τό λάλημα, και σέ φωνές βαρείες σαν τής τρικυμίας τό βούνημα και σέ φωνές άπαιλές σαν τό χιόνισμα τής άφρας.

Και σκορπισμένοι μέσα στον εύρύχωρο ναό, μικρά ή ένας από τον άλλο, χωρίς σχεδόν να βλέπουν και να βλέπονται, άφηναν την ύψη τους να λούζεται στις μελωδίας τά κύματα που έσκορπιδόντουσαν άστειρευτά ήλικά από τον γυναικωνίτη.

Νέα τέχνη έφεραν ή Τεχνίτης. Νέα τέχνη για την όποιαν έθυσίαν τις νύχτες του και τις μελέτες του και τί σκέψι του. Νέους όρίζοντες άνειρουπόλεσε νάνοίξω. Και γι' αυτό τοίς έκίλεσε εκεί, να τον άκούσουν, να τον κρίνουν, να του 'πούν αν έπέτυχε στην άγώνά του.

Και τον άκάλγαν όλοι με προσοχή και με εύλάβεια. Κ' ένας μονάχι είχε σφαλίσει ταυτί του με τον κηρόν του συμφέροντος κ' έκοίταζε την δουλειά του—ένας μονάχα, ή επίτροπος του ναού, εκείνος που έπρεπε να προσέχη περισσότερο, αφού εκείνου ή κρίσις όσον και αν ήταν άξεστη και βίναυσυ και άσεβης, θα έδάρυνε περισσότεροστην ζιγαριά και θάποφάσιζε για τό μέλλον του Τεχνίτη. Για εκείνον ίσως νάγινε και όλ' ή ιστορία αυτή, στην όποιαν οι άλλοι καλεσμένοι ήταν δικαστή χωρίς ήψη.

Εκείνος δέν έπρόσχε. Μπροστά στο παιγάρι, στο φώς ενός κεριού, έμετρούσε την

πούλιν, κ' έδενε σέ χαρτούστια τις δεκάρες που έτρίβηζε μέσα στον δίσκο σαν μαγνήτης τής Θρησκείας ή έκμετάλλευσης.

Ο καυμένος ή Τεχνίτης! Πόσοι σαν κι αυτόν δέν άγωνίζονται την εύγενή άγώνη, κι όμως τοίς κρίνουν άνθρωποι που έχουν σφαλισμένα ταυτί τους με τον κηρόν του συμφέροντος και φροντίζουν μόνον δεκάρες να μετράνε και χαρτούστια να δένουνε!..

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ

Εγύρισε ή κ. Τρουφφιέ στο Παρίσι, όλίγον τι έξελάντισμένος, κατά την μαρτυρίαν του κ. Κλαρετ, ή όποιος έσπευτε να ύποδεχθί τον έταίρόν του με διθυραμβικές τυμπανοκρουσίες.

Ο κ. Τρουφφιέ—τόν λόγον έχει ή κ. Κλαρετ—νοσταλγεί τάς «πορτοκαλλέας τής Άττικής» ενώ, ως είνε γνωστόν, μόνον την έκατοντάδραχμον ήμερησίαν άποζημίωσιν την όποιαν έτραβούσε θά νοσταλγί ή εύγενής Γαλάτης.

Κατά την μαρτυρίαν του κ. Κλαρετ, την έπίσης άξιόπιστον, τόσον είχε ενθουσιασθί από τον ουρανόν τής Άττικής... και από την έπιχορήγησιν, ώστε τίποτε άλλο δέν είχε από τό πρώι έως τό βράδυ παρά να γυρίζη στους δρόμους και ν' άπαγγέλλη στίχους. Τέτοιο θέμα δέν τό είδαν οι Άθηναίοι, οι όποιοι μόνον τό ψηλό στακτί καπέλλο του ήμνητού τής σημαίας μας έκαμάρωναν περιπερό μενον έφ' αμάξης από τό πρώι έως στο βράδυ.

Αν ή κ. Τρουφφιέ άπήγγειλε τά εξ' αμάξης για την άνοησίαν μας, άλλος ή λόγος.

Αν δέν είνε αυτό καθολοκληρίαν σωστό, δέν πειράζει. Άρκεί ή κ. Κλαρετ να εύδοκήση να μάς ξαναστείλη τον κ. Τρουφφιέ, για να του δοθί ή ευκαιρία να γράψι δεύτερον ένθουσιώδες άρθρον για την δευτέραν έπιστροφήν του.

Μπρέ, γι' Αβδηρήτες μάς έχουν πάρει, χωρίς να τό νοιώσουμε!

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

προσεχώς να χειροτονηθί έπιστήμως ένας ποιητής, κατά τον τρόπον που έχειροτονούντο τον μεσαιώνα οι ίπποτάι.

Ένας κύριος, Χατζηγιαννάκογλους αν δέν άπατώμεθα, ήλθεν έδω από την Καππαδοκίαν, άποσταλείς από κάποιο μυστικό κομιτάτο, για να νά-

κηρύξη πρώτον ποιητήν μας, ποιητήν δηλ. των ποιητών, τον κ. Βαρλέντην.

Η άνακήρυξι θα γίνη διά τής μεθόδου τής Γραμματολογίας. Ο κ. Χατζηποιητόγλους θα έκδώση γραμματολογία των συγχρόνων ποιητών, ή κ. Βαρλέντης θάνακηρυχθί άρχιποιητής και τά Έθνικά χρεώγραφα θα ξαναπάρουν την πρώτη θέση στα Εύρωπαϊκά Χρηματιστήρια.

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

ριγμένο στο γραμματοκιβώτιόν μας τό μενού ενός πατριωτικού γεύματος τό όποιον παρέθεσαν μερικοί γνωστοί Βουλγαροφάγοι πατριώται προχθές στην Κολοκυθό.

Τό μενού περιείχε τά εξής όρεκτικώτατα φαγητά:

Σούπα από πατριωτικά δάκρυα

Τούρκους ψητούς: άλλα παλλικάς

Βουλγάρους κοκκινιστούς με πατάτες

Σαλάτα από έθνικά τραγούδια.

Τό μενού συνοδεύεται κι από τό σημείωμα ότι για τό γλέντι αυτό οι πατριώτες δέν έπλήρωσαν πεντάρα.

ΟΣΟΙ

δέν εύτύχησαν να θυμάσυν τον «Όθέλλο» στην έκθεσιν τής Χαλκίδος, θα εύτυχήσουν να τον θυμάσυν στην Έκθεσιν του Χαμπέου όπου ή καλλιτέχνης του δ. Λουκρητία Παντολέοντος τον έξιθεσε.

Και πρέπει όλοι οι Άσθενείς να ίδωυν τό άριστότεχνημα αυτό, θέμα τέχνης και ύπομνης, και να θυμάσυν μίαν όμόφυλόν τους ή όποια κατώσθωτε με τό μετάξι ν' άναπαυστήσιν, επάνω στο ύψος της άριστέρας τέχνης τής Σαίξπηρείου τραγωδίας.

Τότην ζωήν και τότην εύμορφί έχει τό ήληθές αυτό άριστότεχνημα ώστε είνε κρίμα ή ή Παντολέοντος να μήν ενθαρρυνθί προς έξακολούθησιν και τελειοποίησιν τής έργασίας της, αν έννοείται με τό πρώτον έργον της, τον «Όθέλλο», δέν έφύσε εις την τελειότητα.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ

πολιτικής τίποτε; Καλέ, δέν βρυάθης! Όταν Έπουργοί βουλευταί φέρουν ένστατιν άπαρτίες και κολυσιστούν, άξίζει τον κόπο να γίνεται κουδέντα και με τόση ζέση μάλιστα;

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(5)

H. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

— Έτσι έπ.πε να κάμω, έίπε με άπέλπιδα τόνον. Κατόπιν έστρεψε τό πρόσωπον και άρχισε να κατεβήνη με γοργά βήματα προς την τσάν.

Ούρναυ! Πώς έρώναζε γοερώς μέσα μου ή ανθρωπίνη άγωνία. Άγαπούσα την Δέλιαν. Άλλά δέν εύρισκα τρόπον να τό έκδηλώσω—τόσον βαθιά είχα ότρεχωθί με την έπίκτητον έκυτόν μου.

— Χαίρετε!—είπα έπί τέλους παρκαλουθών διά των όφθαλμών την άπομακρυνόμενην μορφήν της.

Πόσον έμίσσησιν τον έκυτόν μου, ενώ έκμην έστ.

Άφού έκείνη έξηφανίσθη, επαναλαβή έγώ ως έν όνειρω: «Χαίρετε!» ρίπτων βλέμμα άπέλπισιας όλόγυρά μου. Τότε μ' εν είδος καρδιαλούς λυγμού, έπληξα με τοίς συνεσφιγμένους γρόθους μου τον άέρα, έστηρίχθην κλονιζόμενος εις τό ύπόδαθρον ενός πτερωτού άγγέλματος. Είλψα τό πρόσωπόν μου εις τοίς βραχιόνες μου, κ' έκμην τοίς ώμους ν' άνακηλωθύν σπασμαδικώς.

Κέτι τι μέσα μου έλεγε «Γάϊδαρε!» ενώ έκμην υπό τας κινήσεις. (Μετά μεγίστης δυσκολίας έπεισα τον άστυφύλακα του Μουσείου, όστις προσελεύσθη υπό του άγωνιώδους λυγμού μου, πώς δέν ήμουν μεθυμένος, άλλ' άπλώς έπλθα από παροδικήν άδυναμίαν).

Άλλά και αυτή ή μεγάλη λύπη δέν έσχυσε να με σώτη από τό πεπρωμένον μου. Τό βλέπω, ή καθέναις τό βλέπει γίνονται θεατρικώτερος ήμέρη τή ήμέρη. Και κανέναις άλλος δέν άντιλαμβάνεται όδυνηρότερον από έμέ την οίκτράν ήλιθιότητα των θεατρικών τρόπων. Ο καλός, νευρικός, άλλ' και εύχάριστος Ε. Κ. Κώμινς έκφρηνίζεται. Και δέν μπορώ να τον σώσω. Παρτύρομαι σαν τό μαρμαμένο φτερό από τοίς άνέμους του Μαρτίου. Και ή όρμηξ μου άκόμα μπάζει μέσα στο πνεύμα τής άταξίας μου. Έχει έξαιρετικήν άντίληψιν του τί ταιριάζει στον καλόν. Έδοκίμασα να του παραγγείλω με ήσυχή σταχετή φρεσιή γι' αυτή την άνοιξη, και αυτός μ' έφόρτωσε με μίαν στιλνυκούαν, βλέπω δέ πώς έδωλε κορ-

δέλλα στη ραφή του πανταλονιού τής έπιστήμου μαύρης ένδυμασίας μου. Ο κουρεύς μου έπιμένει να μου κάμω, σγουρά τά μαλλιά μου

Άρχισα να έχω στενές σχέσεις με ήθοποιούς. Τοίς άποτροπήζομαι, άλλ' μόνον με την συντροφίαν των μπορώ να κρίσθω ότι δέν με κυττάζει περίεργα ή κόσμος. Η κουδέντα των μου κολλά τό μολυσμά της. Παρατηρώ μίαν αύξουσιν τάσιν προς την θεατρικήν βραχυλογία, προς τίς πύλες και τά άποσιωπητικά στο γράψιμό μου, προς στίζιν με τακίσματα και ύποκλίσεις. Τό παρετήρησε και ή Μπάριναμπος. Έπρόσβαλα τον Οθέλλη με τον να τον φωνάζω «Φίλτατε νεανία!» χθές. Φοδούμαι τό τέλος, άλλ' δέν ήμπορώ να τό άπορύγω.

Τό γεγονός είνε, πώς έκδηλοποιήθη. Άφού έζητα ζωή σταχετή και μοαχική καθ' όλην μου την νεότητα, έπληξα εις τό θέατρον ως λεπτήν στικχερόμα ανθρωπού, κέτι τι με ώχρά χρώματα και άμυδράς γραμμάς. Ο γτυπητής χρωματισμός τωι μ' έσθυσε καθ' όλοκληρίαν. Ο κόσμος τό λητμονεί πότον ή τρόπος τής έκφράσεως, ή μέθοδος των κινήσεων είνε ζητήμα κολλητικότητας. Ηκουσα άλλοτε διά τοίς σκηνοπλήχτους ανθρωπούς, άλλ' ένόμίζα αυτό ως άπλούν σχήμα λόγου. Και μιλούσα γι' αυτό άπτετευόμενος, όει τάχα ήτον άσθένης. Δέν είνε όμως άσθενής. Είνε άσθένης. Και την άσθεσί άσχημα! Βαθιά μέσα μου όικμαρτύρομαι κατά τής άδικίας που έ-